

JÉGÉČKO

Školní časopis při Gymnáziu a SOŠPg Jeronýmova

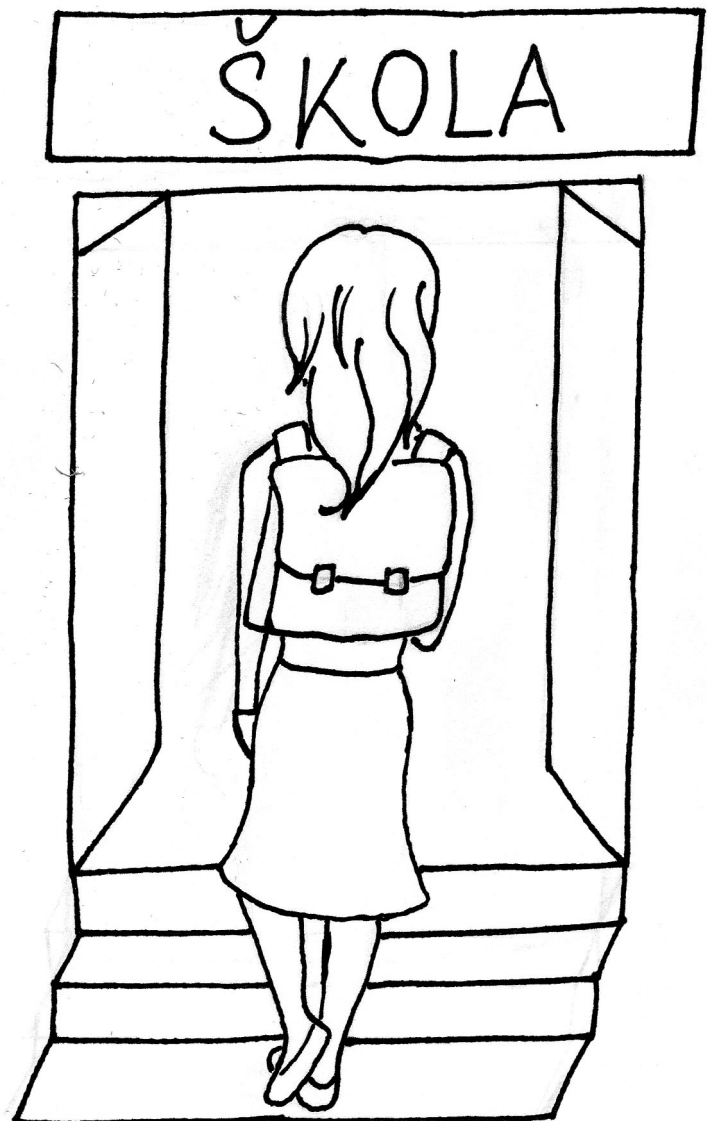
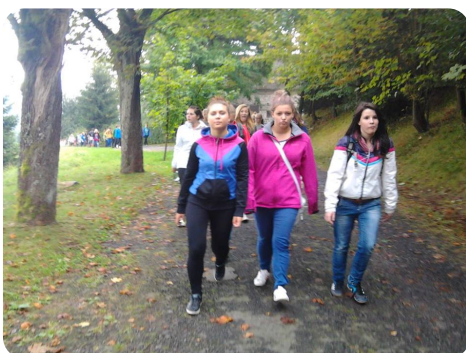
Studentské volby

Konec ročníkových cest

Harmonizační dny

Úvodní slovo

Uplynuly dva měsíce z nového školního roku a první letošní vydání Jégéčka je tu. Oproti loňsku jste jistě zaznamenali četné změny, avšak kvalita (snad) zůstává. Za ty dva měsíce se událo mnoho věcí. První ročníky již mají za sebou své harmonizační dny, stihli jsme vybrat nový nábytek do chodeb i diskutovat ohledně zrušení ročníkových cest. Máme tu první letošní díl JergymTV a také výsledky studentských voleb. O většině z těchto témat si budete moci přečíst na následujících stranách. Doufám, že si ti noví z nás již stihli na ústav zvyknout a jsou plni očekávání věcí příštích. A také doufám, že se mezi prváky najde pár jedinců, kteří by se chtěli podílet na tvorbě našeho časopisu.

Přeji vám příjemné chvíle strávené s naším časopisem...

Jakub Hrubý
šéfredaktor

Obsah

Novinky

Kultura

Rozhovor...

Próza na neděli

Nedělní chvilka poezie

Cestování

Kulturní vložka

Chcete se také stát spolutvůrcem Jégéčka?
Pište, volejte, oslovujte nás na chodbě!!! :-)
Hledáme nové talenty, autory, ilustrátory.
kontakt: jegecko@gmail.com
Jakub Hrubý (kvarta)

Studentské volby

Začátkem října se studenti starší 15 let sešli v jazykové učebně u volebních urn při studentských volbách. Na naší škole hlasovalo 60% ze všech oprávněných voličů (tedy 292 studentů). Zasedala i volební komise, zkrátka jako u normálních voleb.

Se 39,4% hlasů u nás suverénně vyhrála TOP 09 před hnutím ANO 2011 Andreje Babiše (15,2%). Třetí, s téměř 12% hlasů skončila Česká pirátská strana. Největší politické strany však u nás pohořely - strany ČSSD i ODS získaly jen kolem 4% hlasů. Náš

výsledek v podstatě odpovídá i celkovému výsledku

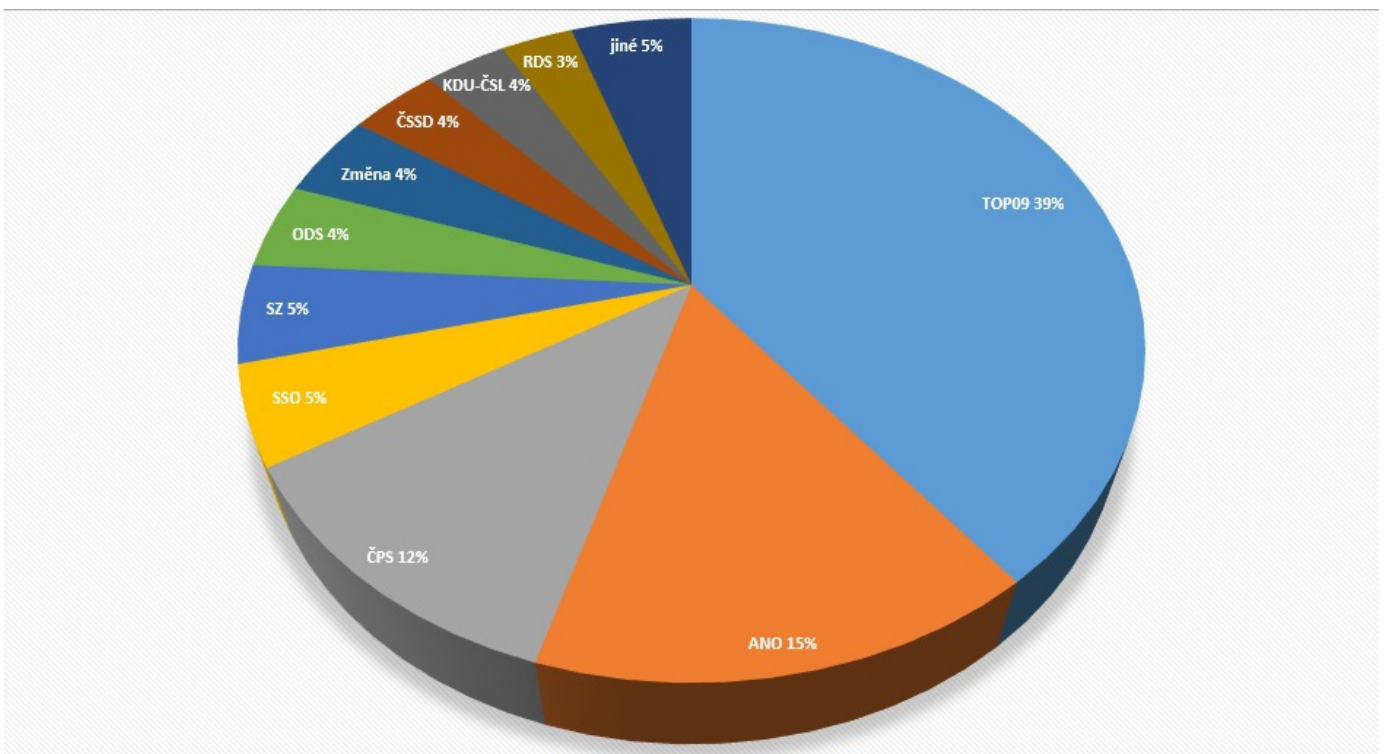
studentských voleb kde se na předních příčkách objevily, stejně jako u nás, strany TOP09, Piráti a hnutí ANO 2011.

Svým výsledkem poměrně překvapila extremistická

DSSS s celkovými 5% hlasů, přičemž v Karlovarském kraji získala významných téměř 17% hlasů. Co říci k této události závěrem? Jsme velmi zvědaví, jak se budou názory mladých, kteří ještě nemohou volit oficiálně, lišit od výsledku skutečných voleb. Myslíte, že tato mladá generace bude schopna zamíchat kartami ve

výsledcích příštích parlamentních voleb?

Uvidíme...

■ TOP 09 ■ ANO 2011 ■ Česká pirátská strana ■ Strana svobodných občanů ■ Strana zelených ■ ODS ■ Změna ■ ČSSD ■ KDU-ČSL ■ Romská demokratická strana ■ jiné

Graf výsledků studentských voleb na naší škole

Téma: Zrušení ročníkových cest

S příchodem do školy nás čekalo hodně nových věcí, co nám však otrávil hned první den, byla zpráva, že na ročníkové cesty letos nepojedeme. Někteří to brali jako poslední společnou akci, někteří jako odměnu za očekávané zdolání ročníkových prací, které nás tento rok taky čekají, takže zklamání bylo na místě. Ale nikam se nejede, studenti jsou naštvaní a snaží se najít nějaké východisko, a tak jsem mezi ně rozeslala pár otázek, na které mi odpovědělo celkem 75 studentů. A protože společně s anketou byla rozpoutána i pekelná debata, musela jsem dojít pro objasnění za

Vadí vám, že byly zrušeny ročníkové cesty?

Ano	61 hlasů
Ne	8 hlasů
Je mi to jedno	6 hlasů

Byli byste si ochotni připlatit jen proto, abychom na ní mohli vyrazit?

Ano, cokoliv proto, abych jel	31 hlasů
Ne, není to pro mě zase tak důležité	8 hlasů
Záleželo by na připlácené částce	36 hlasů

Kdyby byly cesty stejné jako vloni, kterou byste si vybrali?

Francie	49 hlasů
Rumunsko	18 hlasů
Česko, Slovensko a Rakousko na in-linech	4 hlasy
Domácí verze	4 hlasy

Stačilo by vám, kdyby byla zvolena jen jedna verze?

Ano	29 hlasů
Ne	8 hlasů
Podle toho, která by to byla	38 hlasů

Myslíte si, že se nakonec podaří na ročníkovky vyjet?

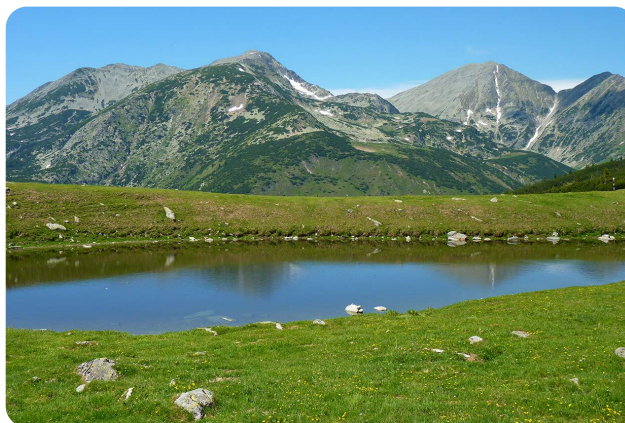
Ano	48 hlasů
Ne	27 hlasů

Bylo pro Vás těžké učinit toto rozhodnutí?

Bylo to pro mě hrozně těžké a je mi to opravdu líto. S myšlenkou ročníkových cest jsem sám přišel, a to se za začátku konaly ještě dost extrémní akce, na které dodnes děti vzpomínají.

Bylo toto rozhodnutí jediná možnost?

Směřovalo to k tomu už několik let. O zrušení mluvila i paní Kutínová několik let zpátky, protože měla pocit, že

Ročníková cesta do Rumunska, 2013

cesty dětem nic nepřinášejí. Naopak já jsem přesvědčený, že to, co děti zažijí na cestách tohoto typu, je pro ně naprosto

zásadní, a tohle jim neposkytne ani cestování s rodiči. Ukáže se, jaký každý je, občas si studenti sáhnou i na dno a navíc se u toho naučí hrozně moc věcí.

Jaký byl tedy hlavní důvod zrušení ročníkových cest?

Hlavní důvod je ekonomický. Přebíral jsem školu s určitým dluhem a musím nějak tento dluh zacelit, což jde těžce. Navíc dostáváme stále stejné množství peněz, ale

náklady se přitom velice zvyšují. Posledním hřebíkem do rakve byla nezodpovědnost některých studentů, kteří se přihlásí v listopadu na nějakou variantu, vyberou se peníze, a oni to v průběhu ještě změní. My jim samozřejmě peníze vrátíme, ale musíme to poté rozpočítat mezi tu zodpovědnou část studentů, čímž se cena cesty navyšuje.

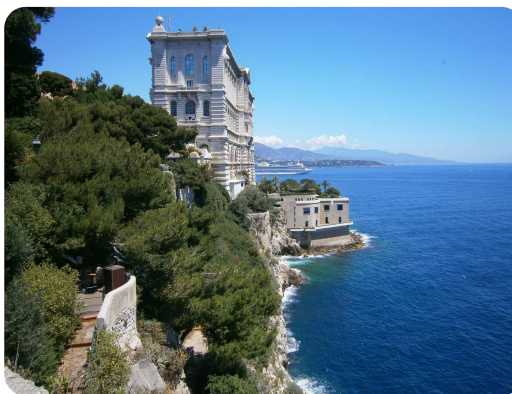
Většina žáků by byla ochotná nějakou částku připlatit, pomohlo by to?

Jde o to, že to jsou dvě neslučitelné hromady peněz. Můžete si sehnat sponzory, ale ty tu cestu zlevní vám. Já musím zaplatit kantory, a těch musí být určitý počet. Od roku 2011 se peníze na cestovné hodně snížily. Musím také platit důležité kurzy, jako je lyžařský kurz, výměnné pobyty apod., a to studentům upřít nechci, a ani nemůžu. Na této škole byly vždy ročníkové cesty jako

Ročníková cesta do Francie, 2013

takový nadstandard, který nás svým způsobem profiloval. Ale situace nám nedovoluje v nich prozatím pokračovat.

Ročníková cesta do Francie, 2013

Je to definitivní, nebo by se nakonec mohlo jet třeba příští rok?

Já bych určitě velice rád ročníkové cesty obnovil. Nemyslím si, že by to bylo příští rok, ale okamžitě, jak to půjde, tak to udělám. Chtěl bych, aby povstaly jako takový bájný fénix z popela, a aby se přerodily v něco efektivnějšího.

Ročníková cesta do Rumunska, 2013

Nepomohlo by, kdyby byla zvolena jedna verze?

Musím dát na patnáct dětí čtyři kantory a jely by čtyři autobusy, to prostě nejde.

Jak reagovali kantoři, kteří pravidelně jezdí s žáky na tyto cesty?

Oni to brali jako hotový fakt, protože věděli, že ta situace je špatná a že i bývalá paní ředitelka o tom dlouho uvažovala.

Setkal jste se s nějakými odezvami z řad žáků?

Když školská rada schvalovala rozpočet, přišel za mnou pán, který měl od studentů nějaké podněty, a ptal se na to. Vysvětlil jsem mu to obdobně.

Hlavně dnešní děti to vůbec neberou jako exkluzivitu. Vybírají si co nejméně náročnou variantu, kdy je autobus odveze na místo, prohlídnou si pár památek a už se těší, až si večer dají pizzu. Jen málo z nich si vybere cestu, která je náročnější a musí u ní něco dělat. Každopádně hned jak se posílí rozpočet, což se stane v okamžiku, kdy se zbavíme dluhů, rád ročníkové cesty obnovím.

Téma: ročníkové práce

Každý student 3. ročníku musí vypracovat ročníkovou práci na téma, které si sám zvolí. Jak však vybrat téma? Co si zvolit za předmět, jakého konzultanta si vybrat? Tyto otázky řeší studenti každý rok. Jedná se o náš 1. velký projekt, který musíme vypracovat, aniž bychom věděli, jakou má mít práce formu. Nejdůležitější je vybrat téma, které Vás zajímá, na zpracování je totiž dostatečně poznatelné, jestli Vás práce bavila nebo ne. Položila jsem dvěma třetákům pár otázek. Jestli si vybrali téma, které je zajímavá a baví, podle čeho vybírali konzultanta a jestli mají ze své obhajoby strach.

student 1: Mám téma, které mě baví a také zajímá. Obhajoby se nebojím a konzultanta jsem si vybíral podle toho, kdo měl volno. Mám pana profesora Morávka.

student 2: Já ročníkovku ještě zadanou nemám, ale asi to bude z fyziky, téma kulečnick a fyzika a konzultant pan profesor Pajerský.

Také jsem položila pár otázek bývalému studentovi naší školy, který vypracovával svou ročníkovou práci před osmi lety.

Jsou velké rozdíly mezi ročníkovou prací a bakalářkou na vysoké škole?

Průměrná ročníkovka je větší referát s menším či větším osobním přínosem, na formát se

zas tak moc nedbá, obhajoba nebyla před profesionály. Bakalářka je z větší části reserse (takže také takový větší referát), ale oproti ročníkovce to musí už

být profesionálně zpracované (ryze formální jazyk, přesné citace, přesný formát, reference a literatura v závěru). Osobní přínos není na všech školách nutný, vzhledem k tomu, že náročnost pochopení tématu je daleko těžší než u ročníkovky. Pokud přínos je, tak je ve velmi vědeckém duchu (aspoň u nás na škole). Viděl jsem však i dost děsivé práce na různých humanitních vysokých školách, které byly opravdu o ničem.

Jak chápeš roli konzultanta?

Konzultant - a to i na vysoké škole, je od toho, aby vedl studenta, pomáhal mu, ale pokud i přes jeho veškerou snahu student odvede tak děsnou práci, že s ní není spokojen, nemá ho k obhajobě pustit a pokud už musí, je asi v pořádku, že se postaví proti němu, ale jak říkám, jen pokud všechno ostatní selže.

Je něco, co ti na hodnocení ročníkových prací vadilo a změnil bys to?

Už si moc nepamatuji, jak se to vlastně hodnotilo, ale jsou věci, na kterých bych (po zkušenostech z VŠ) bazíroval víc - hlavně pokud jde o formát a o srozumitelnost textu, aby to mělo hlavu a patu. Obsahově to záleží na komisi, jestli student splnil zadání.

Na co by si měli dát studenti při obhajobě a samotném vypracování ročníkovky pozor?

Aby nepsali a neříkali kraviny. Aby udělali klidně méně, ale o to kvalitněji to, co mají. Aby nekopírovali bezmyšlenkovitě texty z Wikipedie či knih. Aby vnesli vlastní názor, ale ne jako paka, ale nějak rozumně a slušně. Aby si vybírali témata, která jsou o něčem (recese je fajn, ale do takhle velkých prací už nepatří). Výzkum kvality piva v závislosti na počtu vypitých püllitrů není úplně vědecká záležitost. Celkově si myslím, že by se našlo hodně ročníkovek, které jsou kvalitnější než některé bakalářské práce na některých VŠ. Občas vídám projekty, kde studenti udělají velký kus vlastní práce a pak je fér, aby byli oceněni nějak speciálně, ale taky jsem viděl příklad studenta, který získal Českou hlavu v oboru mladých nadějí, za de facto velký referát. OK, pokud to pochopil, je dobře, to téma

není snadný, ale cenu bych mu za to nedával. Když však student postaví na kolena malý urychlovač, je to super!

Na závěr jsem položila pár otázek i našemu profesorskému sboru.

Jak chápete roli konzultanta?

Robert Tišer: Jako konzultant vedu studenta tak, aby práci vypracoval co nejlépe, a při konzultacích se ho snažím navést na "správnou stopu" a odstranit event. nedostatky. Potom obhajoba je už jenom "třešnička na dortu" :-). Pokud student nejeví zájem svoji práci konzultovat, tak mu veškeré nedostatky, pokud tam budou, sdělím až při obhajobě. To se samozřejmě promítne do celkového hodnocení. Pokud to budou fatální nedostatky, práci neobhájí.

Karolína Hornová: Konzultanta v prvé řadě chápu, jako člověka, za kterým chodí student pravidelně konzultovat svou ročníkovou práci. Poradí se s ním o cílech práce, metodice praktické části a osnově celé práce. Může studentovi doporučit nějakou literaturu, případně mu poradit na koho se má obrátit. Poradí mu, kde najít instrukce k formální stránce práce, případně mu vysvětlí nejasnosti. Je ten kdo by měl nakonec jako první přechíst celou práci a upozornit studentka na nedostatky. Pokud student pravidelně konzultuje a upravuje svoji práci podle výtek konzultanta, není důvod, proč nebýt na jeho straně při obhajobě. Pokud ovšem student nekonzultuje či velmi málo, nebo je imunní vůči nalezeným nedostatkům svého konzultanta,

musí být při obhajobě připraven na to, že svůj postup bude muset OBHÁJIT i proti konzultantovi. Jana Buchnerová: učitel - konzultant by měl studentovi radit, jak postupovat při tvorbě ročníkové práce, usměrňovat jej a pomáhat mu při stanovení jejího obsahu a rozsahu. Aby tato spolupráce byla optimální a efektivní, měl by (podle mého názoru) být vztah mezi učitelem a studentem vstřícný a přátelský. Kvalitu tohoto vztahu však značnou měrou ovlivňuje student svým chováním, pracovní morálkou, pílí, snahou a docházkou na konzultace. Pokud se stalo, že se konzultant postavil proti svému studentovi, je nutné pátrat po příčinách (zjistit důvod/důvody) na obou stranách.

Lenka Balatková: Konzultant pomáhá studentovi při tvorbě jeho ročníkové práce, usměrňuje jej, upozorňuje na chyby a radí s jednotlivými částmi práce.

Umím si představit situaci, ve které se konzultant postaví proti studentovi, jehož práci vede, a to v situacích, kdy student nedbá pokynů konzultanta, a nebo nekonzultuje vůbec. Obojí se, bohužel, stává.

Žaneta Horanová: Myslím, že konzultant je slovo odvozené od slovesa konzultovat, to znamená společně probírat něco nebo dávat rady někomu v oboru tom a tom-viz Slovník cizích slov. Proto snad každý, kdo přijme studenta k ročníkové práci, by měl za ním stát, neb tím obhajuje i svou práci.

Helena Činčerová: Role konzultanta RP je podle mého názoru hlavně rolí průvodcovskou a poradní, v žádném případě by konzultant

neměl dělat práci za studenta! V ideálním případě student přijde s vlastní představou a konzultant ji pouze lehce usměrňuje, nabízí různá další možná řešení, radí třeba se zdroji informací k tématu, klade různé znepokojivé otázky, které studenta motivují k dalším úvahám a pohledům na zkoumaný problém, pomáhá s logickou stavbou textu, upozorňuje na chyby, nedotažená místa atd. Je otázkou, zda má konzultant řešit formální stránku práce, protože jsou k dispozici podrobné instrukce a vzorové práce. Já si myslím, že určitou drobnou pomoc v tomto směru je dobré poskytnout, přeci jen je to většinou první větší odborný text, který studenti tvoří. Osvědčil se mi systém, kdy studenti posílají texty průběžně mailem a já jim k nim píšu poznámky a vracím jim je k přepracování.

Myslíte, že jsou stejná pravidla hodnocení v předmětu, který učíte?

Robert Tišer: Nejsou. Je to přece jenom trochu odlišné od hodnocení nabílovaných vědomostí. Zde student stojí před hodnotící komisí a snaží se obhájit svoji vlastní práci a ideu. V komisí hodnotíme nejenom kvalitu práce, ale také celkový dojem z vystoupení.

Karolína Hornová: V biologii jsou pravidla známkování stejná a vzhledem k tomu, že o výsledných známkách se zpravidla radí všichni biologové, tak je hodnocení velmi spravedlivé.

Jana Buchnerová: V rámci předmětové komise anglického jazyka se podle mého názoru

Novinky

ročníkové práce hodnotí objektivně - je to zajištěno názorem a hodnocením oponenta a přítomností dalších vyučujících AJ při obhajobách. Lenka Balatková: V anglickém jazyce dodržujeme pravidla hodnocení a nestává se, že bychom se při hodnocení práce s oponentem vůbec neshodli. Nesmíte ale zapomínat, že každý vyučující hodnotí práci ze svého úhlu pohledu, a i když jsou pravidla stanovená, hodnocení může být individuální záležitost. Žaneta Horanová: Ne, nejsou, ale v rámci jednotlivých předmětů se komise myslím snaží sjednotit.

Helena Činčerová: Hodnocení RP je docela náročná záležitost, práci vždy hodnotí oponent (který k ní píše posudek), i konzultant (práci zná, hodnotí i celkový přístup studenta, počet konzultací atd.) a ostatní členové komise (práce mají k dispozici a hodnotí také samotnou obhajobu). Myslím, že v předmětech, které učím (VV a D), máme kritéria nastavená dobře a celý proces je transparentní a spravedlivý. Konzultant není "obhájcem" studentů, kteří u něj RP píšou, a i když se samozřejmě rádi pochlubíme, že zrovna ten "náš" student odvedl skvělou práci, chápou i opačnou situaci, kdy konzultant reaguje na studentův lajdácký či úplně ignorantský přístup negativně

Změnil/a byste něco na hodnocení ročníkových prací?

Robert Tišer: Určitě bych zavedl novou kolonku, ročníková práce na vysvědčení. Karolína Hornová: Známkou z

ročníkové práce bych zavedla jako samostatnou známku na vysvědčení. Myslím, že by to byl ten pravý bič na ty, kteří se snaží práci odfláknout.

Jana Buchnerová: Na hodnocení ročníkových prací v rámci AJ bych nic neměnila.

Lenka Balatková: Necítím potřebu cokoliv měnit.

Žaneta Horanová: To je téma na samostatnou ročníkovou práci.

Helena Činčerová: Na hodnocení RP bych nic moc neměnila, snad jen kdyby šlo natáhnout čas - vždycky se nějak záhadně dostaneme do skluzu.

Má poslední otázka... Na co by si podle Vás měli dát studenti největší pozor?

Robert Tišer: Na plagiátorství a typografická pravidla.

Karolína Hornová: Studenti by především měli věřit svým učitelům, že jim dobře poradí. A tedy by měli chodit konzultovat.

Jana Buchnerová: Nedělat ročníkovou práci na poslední chvíli, začít včas, plně využít těch několika měsíců a pravidelně konzultovat svou práci se svým učitelem-konzultantem. A pozor na plagiátorství!!!

Lenka Balatková: Za nejdůležitější věc považuji průběžnou práci a pravidelné konzultace. Pak se nemůže stát, že je student překvapen přístupem učitele a hodnocením své práce. Je velikou chybou si myslet, že ročníkovou práci lze napsat za týden či měsíc.

Žaneta Horanová: Na svůj přístup k práci a konzultantovi. Jestliže přijde student za rok dvakrát, a to poprvé od zadání práce například až v březnu a

chce to do druhého dne přečíst a ještě si představuje, že mu opravíte hrubé chyby, tak se nesmí divit, že ho konzultant při obhajobě nebude zrovna vychvalovat. Ne náhodou se ta práce jmenuje ročníková - opět odvozené slovo od slova rok. Helena Činčerová: Studentům poradím toto: hlídejte si termíny, už jste velcí a nikdo (ani váš konzultant ne!) vám nebude připomínat, že máte text odevzdat včas! A chodte konzultovat, komunikujte s konzultantem třeba i mailem, když to nejde osobně. Dohodněte si dopředu čas konzultace - když přiběhnete neohlášeně o velké přestávce, nebudu kvůli vašim krásným očím vstávat od kafe a rychlostí světla pročitat váš text, abych vám mohla říct své postřehy!!!

Všem letošním ročníkářům přeji moře dobrých nápadů, přehršle podnětných otázek a hlavně hodně sil a trpělivosti!

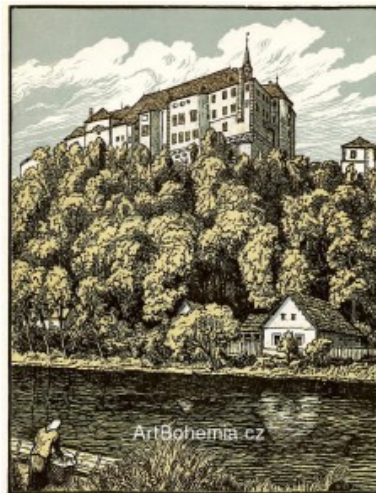
Všem osloveným děkuji za odpověď a Vám milý čtenáři, přeji hodně štěstí a doufám, že Vám tato anketa bude k užítku, najdete v ní to nejdůležitější pro Vás a vyvarujete se možných chyb, které tu byly, ale i nebyly zmíněny.

Kultura v Liberci a Jablonci

Výstava děl Karla Vika

Do 19.11.2013 je ve výstavní síni Domu Jany a Josefa V. Scheybalových vystaveno plno grafických děl krajinomalby významného umělce Karla Vika.

Skleněná kouzla Preciosy

V Jablonci nad Nisou se pořádá výstava v Muzeu skla a bižuterie na vzpomínku tři století výroby skleněných bižuterních kamenů v Čechách a na výročí dnes už velmi známé společnosti, která je vyrábí.

Film Plán Útěku

Pokud máte rádi akční filmy, jistě si tento měsíc přijdete na své. Sylvester Stallone v roli Raye Breslina se totiž nechává naschvál zavírat do vězení, aby mohl odhalit jeho všemožné skuliny v zabezpečení k útěku. Už je opět poslán do vězení, když tu se stane velká změna. Celý vězeňský komplex byl postaven podle jeho odhalených nedostatků a připomínek ohledně jiných vězení, ty Ray vydal před nějakou dobou knižně a ty se staly něco jako Bibli pro ředitele této věznice. Ray ve věznici sdílí celu s Emilem Rottmayerem (Arnold Schwarzenegger) a právě na nich teď bude, aby zdolali i jednu z nejzabezpečenějších věznic.

... s Míšou Palaščákovou (studentkou 1.M)

Jak vzpomínáš na den otevřených dveří?

Bylo to příjemné překvapení. Nechodila jsem na zrovna malou základku, ale překvapilo mě, jak je škola veliká. Navíc mě a moji kamarádku tehdy prováděl kamarád, co sem chodí do čtvrtáku, takže možná i díky tomu na mě měla škola už na první pohled přátelskou atmosféru.

Jaké byly přijímačky? Co bylo nejtěžší?

Co se týče zkoušek jako takových, až tak moc těžké zase nebyly. Spíš šlo o psychiku. Teď se s holkama smějeme, jak jsme se z toho strašně nervovali.

Proč jsi chtěla zrovna k nám na gympl?

Bacha na to! Já nejsem na gymplu, ale na Peďáku (smích). Nemám ráda, když ze mě lidi dělají „gymplačku“ – myslí si, jak jsem chytrá a pak jsou nemile překvapeni (smích). Jinak teda na Peďák, jsem šla z důvodu, že miluju děti! Za každým dítětem

ve městě se otáčím, na každého caparta v tramvaji se směju, s každým špuntem se hned dám do řeči... Kamarádi se mi pořád smějou, že jsem jak pedofil (smích).

Jak se tu cítíš po prvním měsíci? Líbí se ti tu?

Líbí. Hlavně ten náš kolektiv ve třídě. Bála jsem se, že 31 holek ve třídě bude moc, ale sešly jsme se dobře.

Je tady něco jinak než jsi čekala?

Ano. Celkově je to něco jiného, než člověk, co sem jde ze základky, čeká. Ale co je zvláštní – myslela jsem si, jak si budu na SŠ připadat dospělá, ale není to tak. Pořád si připadám stejně dětská a stejný blázen jako předtím... Možná ještě větší (smích).

Chutná ti v jídelně?

Ano! Je to rozhodně něco úplně jiného než na základce.

Našla sis tu už nějaké kamarády?

Jak už jsem říkala, ve třídě se, jako téměř všichni, bavím vesměs se všemi a vždy se dobře pobavím. Ale samozřejmě se snažím občas zajít i za kamarády ze základní školy ve vedlejších třídách.

Změnila bys něco na téhle škole?

Asi ne. Nic mě nenapadá.

Co říkáš na učitele? Jsou přísnější?

Mně přijde, že s přísností jsou na tom tak stejně jako na základce, ale hrozně mi vadí jak nám vykají! Já vím, že to na SŠ tak nějak patří, ale mně je to hrozně nepříjemný.

Vnímáš nějaký výrazný rozdíl proti základce?

Myslela jsem si, jaký to bude zlom ale ne. Žádný výrazný rozdíl zatím nepozoruji. Snad jen na chodbách potkávám víc známých tváří.

... a Markem Hudcem (studentem 1.B)

Jak vzpomínáš na Den otevřených dveří? Zaujalo tě tam něco?

Bylo to poprvé, co jsem byl na škole, a zalíbilo se mi tam. A popravdě ano, zaujalo - chodby. Byly hrozně velké a prostorné, cítil jsem se tam dobře.

Jaké byly přijímačky, co bylo nejtěžší?

Co jsem viděl, tak dost lidí bylo nervózních, ještě si opakovali... Pak tam byla druhá polovina, co byla v pohodě, a nejspíš se jako já trápila teprve, jak to dopsala. Stejně tak vznikly dva tábory po přijímačkách - jeden tvrdil, že jim dělala problém čeština a matika byla lehká (sem se řadím i já), druhý to měl obráceně.

Proč jsi chtěl právě na naše gymnázium?

K tomu jsem měl asi tři důvody... Jak už jsem říkal, na dnu otevřených dveří se mi líbilo. Studoval tu můj brácha, hlásili se sem další přátelé a asi ten

nejdůležitější; nevím ještě přesně, co bych chtěl v budoucnu dělat a taky jsem nechtěl nějakou hodně lehkou školu - tohle pro mě byla asi nejvhodnější volba. (Stále v to věřím...)

Říkal jsi, že se sem hlásili tvoji přátelé, dostali se sem? Našel sis nové?

Někteří se dostali, ale byla to méně než polovina. Hned první den se se mnou začal jeden kluk bavit. Pak to tak bylo s dalším... Takže ano, našel jsem si tady nové přátele.

Máš za sebou první měsíce, jak to vidíš, jaký to tady je?

Doufal jsem, že to tu bude takové, jaké jsem si to představoval. A ono to takové je. Rozdíl mezi gymplem a základkou je znát, ale vyhovuje mi to.

Je tady něco jinak, než jsi čekal?

Ano, jsou to mí spolužáci. Myslel

jsem si, že tu bude víc šprtů, co budou do školy hrozně zapálení a ta čistá radost z toho, že můžou trávit čas se svojí (fajn) třídou bude až druhořadá... ale myslím, že tu takoví nejsou.

Co třeba jídelna, jak jsi spokojen s obědy?

Hodně - hned první týden jsem tu měl mé zatím nejoblíbenější jídlo z jídelny, byla to taková hrozně dobrá omáčka s kuřecím masem... Ve srovnání se základkou (a jak jsem slyšel, tak asi 'se základkami') tu vaří moc dobře.

Základní škola v Hodkovicích, kam jsi chodil před tím, je poměrně malá škola. Orientuješ se tady na škole? Neztrácíš se na chodbách?

Myslím, že už mám představu kde, co leží. Ze začátku jsme byli všichni ztraceni a bloudili jsme tam... Jo, jergym je opravdu o dost větší než základka.

Elfí hraničářky díl 1. - Prolog

Kdysi dávno se zrodil vesmír. Z třesku prapůvodní hvězdy vznikly vzdálené hvězdy, bílé měsíce a planety mnoha barev. A tehdy se vytvořil svět zvaný Amicitia. Společně s tímto světem vznikla i Alasia, Bohyně Matka, která stvořila vše živé na tomto světě. Prvním vdechla život elfům, půvabným, hrdým a elegantním. Pak přišel na řadu kočičí lid a vlčí lid. A její ohnivý dech dal vzniknout drakům. Ale s Alasií vznikl i Arudin, její bratr, démon. Ten záviděl své sestře a také chtěl stvořit svůj lid. A tak na svět přišli démoni přebývající v temnotě. Nakonec stvořil ještě malé skřety. Hrabivá a drzá stvoření. A jak se lišily národy vytvořené jejich rukama, lišily se i jejich povahy, což vedlo k potyčkám a hádkám, které vyvrcholily v obrovskou bitvu u Vodopádu rozpolcení. Po Alisině vítězství byl její bratr uvržen do

hlubokého vězení v samotném srdci vesmíru zvaném Nocte. Když nadešel jejich čas, oba rozhodli na nebe střípky svých těl, aby na svá díla mohli shlížet z oblohy. A oba tak dali vzniknout kometám. Po několik tisíc let vládl v Amicitii mír. Jednou se Amiticia při svém průletu Galaxií málem srazila s planetou zvaná Země. Žili na ní bytosti, mnoha podob i vlastností, které si říkali lidé. A tehdy elfí král Elisias mocným kouzlem oba světy rozdělil dimenzionální branou, aby se nesrazily. V této bráně však zůstaly trhliny známé jako sedm Stříbrných portálů. Někteří lidé však do Amiticie pronikli a usadili se v ledových podmínkách stepí. A tak vznikl národ kočovných barbarů. Ale s příchodem lidí Amiticie upadla do chaosu. Démoni a skřeti povstali proti elfům jako potomci Arudina.

V těchto dobách se vydal král Elisias k Vodopádu rozpolcení o radu k Bohyni Matce – část její síly tam zbyla, když bojovala se svým bratrem. Ve vodopádu uviděl čtveřici Vyvolených elfů a přitom lidí, kteří měli zničit starý řád a nastolit nový věk – věk míru. To se ale nelíbilo jeho bratru Olekianovi, který se zdál být spíš potomkem Démona, a tak se mu snažil zabránit v hledání Vyvolených. Když už se zdálo, že elfové vyhrají válku, Olekian podlehl temné magii, zradil elfy a utekl k nepřátelům. Podrobil si skřety a s démony uzavřel smlouvu. Elfové se spojili s draky a začala Válka o Amiticii. Nikdo však neměl tušení, že na sousední planetě Zemi se narodily čtyři děti, které přinesou Amiticii mír...

Tento fantasy příběh píše čtyři studentky z kvarty. Máte zájem o jeho další pokračování? Hlasujte na facebooku Jégéčka!

Harmonizační dny primy

Šli jsme pořád do kopce,
byla to nuda,
když jsme byli skoro v půlce
snědli jsme dva krajíce, řekli - bude nová hra!!!

Učitelka se nás ptala: "Děti, kdo má klíště?"
Zjistila, že ho má sama, a trochu se zastyděla
"Mno, tak si zahrajeme příště!"

Když jsme skoro u cíle, zakřičíme: "Huráá!"
Nebyla nám dlouhá chvíle, máme toho plné brýle,
však to byla velká tůůra.

Běželi jsme do pokojů,
ustlali si postýlky.
Pádili jsme rychle dolů, jedli kolem stolu.
Uběhlo to během chvílinky.

Nejdřív seznámení - TANEC!!
Notně jsme se nasmáli,
byl z toho velký pletenec.
Až jsme řekli: "A konec!"
Tančit jsme však nepřestali.

Ted' je mytí, leháme...
Ráno vstanem z postýlky,
snídani si podáváme,
pak si ještě přidáváme,
ať už nejsme malinkýý!

Po snídani přijeli!
Milí, hodní oktáváni - aby hry si s námi hráli.
Snad to nebylo jen zdání...

Hrajeme hry, jdeme ven,
to si zase užijem.
Přítom se vždy nasmějeme.
Doufám, že nebudou padat kry, kry a kry!

A následně opět -
byl tu prima oběd,
měla jsem opět o pět brambor víc než Lada.
Trochu se naštvála,
musela jsem ji "objet".

Už je tu pan Šolc, vzdáváme mu hold.

Naučil nás chovati se hezky, prostě hezky česky.
(tato sloka NENÍ sponzorována marketem Penny)

Trubka hlásí: "Pojďte dolů.
Budeme hrát trpaslíka!"
díky tomu budem spolu.
Proč ten čas tak utíká?

Večeře nám nechutnala, byla dosti podivná,
aspoň jsem se usmívala...
Než mi číšník řekl: "ŠŤOUURA!"

Dojemná hra.
Všichni jsme šťastni,
že nás má NĚKDO rád.
Nenapadne mne ani,
že někdo není kamarád! :)

Když je večer, volno máme,
vesele si hrajeme,
břínká hudba, "furt" se smějem,
pohody se nevzdáme.

A již jdeme spát.
Dobrou noc!
Hezké sny si nechám zdát.
Andělé mí na pomoc.

Další den Červený kříž.
Budeme se maskovat! (Veselé vánoce spíš).
Už jsme ale poučení,
budem zachraňovat!

Nadšeně šli jsme ven, zahrát si fotbal, vybiku...
Tak už pojďme honem!
ulevit svému návyku.

...skládáme peřiny,
a také polštáře.
Poznali jsme dům jiný,
a také jiné večeře.

VYSTUPUJEM z autobusu, je vítání s rodiči.
JÁ sním doma velkou husu.
A děkujeme řidiči! (A mně.)

Vzpomínky z ročníkové cesty

14. června jsme odjížděli na tradiční ročníkovou cestu do Rumunska, avšak jsme si vlastně říkali: „Kam to vlastně jedeme?!“. Nevěděli jsme, co nás čeká, kam půjdeme, ani kde vlastně budeme spát. K hranicím Rumunska jsme dorazili 15. června brzy ráno. Bylo to zajímavé

probuzení, Liberec sice není žádné velkoměsto, ale i přesto to byl dost podstatný rozdíl. Slunce vycházelo a my, zatímco jsme pozorně poslouchali referáty o Banátu a Rumunských parcích, jsme se kochali výhledem na polorozpadlé vesničky, zvláštní splet' drátů elektrického vedení a zvířata pasoucí se na krásných zelených loukách. Autobus zastavil na jedné cestě a my museli dál putovat po svých. Cestou se pár našich členů vyfotilo s obří žížalou a s místními. Jak jsem jim říkala já „s pohádkovým dědečkem a babičkou“, kteří nás s úsměvem pozdravili „Pozdrav Pánbůh“. Vyprávěli nám, jak si tam žijí, rozloučili se s námi slovy „s Pánem Bohem“ a bylo na nich vidět, že i když mají spoustu těžké a tvrdé práce jsou vlastně šťastní, městským spěchem neposkrvnění. Poté nás čekal odpočinek v místní hospůdce, odkud jsme měli příležitost odeslat pohledy do naší rodné zemičky. Utábořili jsme se na jedné louce, umyli jsme se v říčce, uvařili večeři, zahráli si společenské inteligentní hry

hodné gympláků a šli spát s velkým očekáváním, co nás čeká další den. Ráno nás probudil našťvaný bača, který šel s krávami na pastvu, to nám však nezkazilo dobrou náladu a potom, co jsme sbalili stany a veškerou bagáž jsme pokračovali v naší výpravě za

dobrodružstvím. Cestou nás vyděsilo pár toulavých psů, ale my dál velice hrdinsky a odhodlaně putovali dál k našemu dalšímu tábořišti- k Rovensku. Když jsme tam došli, usadili jsme se u místní hospůdky, spokojeně odpočívali a umyli se u napajedla. Místní děvčata okouzila pár našich kluků, ti je na oplátku chtěli okouzlit svým českým šarmem. No, možná tam jeden z nich už má zamluvenou chalupu s kravkou a pěknou nevěstu k tomu, my v nich viděli velký potenciál. Večer jsme všichni slavili (v té samé hospůdce, co jsme byli odpoledne) narozeniny pana profesora Diviška. Někteří pili z keltských rohů, někteří to krapet přehnali a šli spát, jiní si vyprávěli strašidelné historky na hřbitově,

vedle kterého jsme tábořili, ti ani neusnuli. V pondělí jsme měli objevit něco, co jsme ještě nikdy neviděli. Procházeli jsme krásnou přírodou, hráli inteligentní hry, které polovině výpravy po třech dnech lezla na nervy, a ztratili jsme se.

Samozřejmě nesmím vynechat cestu, při které jsme trpěli nejvíce, ano rostly tam kopřivy. Přešli jsme kopce, kopečky, cesty, cestičky, přeskákali kaluže a celí utrmácení po 32km jsme zalehli u pana Veverky. V dalších dnech jsme vyrazili do opravdových hor s velkým H, stoupali stále výš a výš. Cestou k největšímu vrcholku jsme

se drápali po kamenech, míjeli krásná jezera národního parku Retezat a prodírali se sněhem. Byl to skvělý pocit vystoupat na vrcholu se rozhlédnout po kraji krásné národního parku, proto jsme se museli také vyfotit na důkaz, že jsme to zvládli. Po tom, co jsme se naobědvali ve 2000 metrech nad mořem (obědvali jste někdy v takové výšce? ...Né? Velkáááá chyba!), sestupovali jsme k ledovcovému jezeru, u kterého jsme se utábořili. Po vykoupání jsme odpočívali, jedli, jedli, zbavovali jsme se svých zásob jídla a také jsme jedli. Někdo se procházel, jiní meditovali, vedli manželskou hádku nebo hráli společenské hry. V nížině nás další den nabral autobus a odvezl do kempu. Lepší klobásu než tam jsem nikdy neměla, což

jsem si potvrdila i poslední den, který jsme nestrávili vystupováním výšek, ale bádáním podzemních jeskyní. Ráno jsme sbalili všechny stany, krosny, zbavili jsme se našich zásob a natěšení jsme vyrazili k podzemním jeskyním. Neuvěřitelný zážitek, nedokážu to popsat. Je velká škoda, že

letošní třetáci nezažijí to úžasné dobrodružství. Takovéhle výpravy skvěle stmelují kolektiv. My se naučili starat se sami o sebe v divoké přírodě. Přesvědčili jsme se o tom, že i když už máme málo sil, pořád máme dostatek sil na to, vystoupat až na vrchol. Celé ty dny strávené v Rumunsku se mi

zaryli do paměti snad na celý život. Nikdy nezapomenu na kraj nádherné přírody, do které jsem se zamilovala, kraj, kde si říkáte "já už dál nejdu!" a kraj, kde řešíte jen to, kde budete spát nebo jestli zvládnete všechny ty zážitky vstřebat do sebe.

Anče Banzelová

Harmonizační dny v 1.M

Zdravím všechny, kteří se rozhodli přečíst si, jak jsme si užily tyto dny My, z první M. Stejně jako všichni na této škole, i My jsme prošly tímto příjemným způsobem seznámení. Všechny jsme se toho tak trochu bály, jelikož jsme čistě holčičí třída, a... co si budeme povídat, děvčata se vždy na všem neshodnou, a po pravdě, i u nás to párkrát „zajiskřilo“. Naštěstí tento zkrat se od harmonizačních dnů neopakoval, takže můžeme s klidným srdcem říct: „Povedlo se!“

A jak vlastně celé tři dny probíhaly? To se teď dozvíte. Jestli máte chuť, přečtěte si a, chcete-li, porovnejte naše pocity s těmi vašimi.

Když jsme se dozvěděly, že půjdeme celých 8 kilometrů pěšky, vyrazilo nám to dech, protože, konec konců, na takovou námahu nejsou naše facebookem omámená a zlenivělá těla zvyklá. Naštěstí nám hodní rodiče poskytli dodávku, takže jsme nemusely tahat ty velké batohy na zádech

– za to ještě jednou opravdu děkujeme – jen díky vám ještě žijeme. Cesta byla dlouhá, a tak

jsem si začaly povídat, což byl první krok k tomu, abychom se lépe poznaly. K tomu nám pomohla i hra „Dobrý den – Na shledanou“, kterou pro nás připravili „Ratabáci“. Když jsme konečně dorazily, ubytovaly jsme se (spolu s 1.L) v Penzionu „Ludmila“, kde

jsme se rozdělily do pokojů. A bylo to tu – následoval předem naplánovaný a opravdu napraný program. Žádný den se neobešel bez seznamovacích her (které nám v některých chvílích kazilo špatné počasí) nebo přednášek o drogách či kurzu první pomoci. Nejvíce nás ale spojovaly večerní chvílky na pokoji, námi přezdívaném „desítka“, kdy nás všechny spojily krásné okamžiky, pomocí dvou kytar a tří zpěvníků, protkané (až na čiré výjimky) mnoha falešně znějícími hlasy. Ty chvíle, kdy obyčejné „C“ znělo jako desítky jiných tónů... Přesto to znělo krásně, a v tu chvíli jsme pochopily, že to je ono – vždy budeme každá jiná, a právě díky tomu budeme tvořit tak skvělou partu. Harmonizační dny jsme si užily a ještě jednou děkujeme všem, kteří dopomohli výsledku, z něhož jsme všechny nadšené. Doufáme, že vztahy, co tu máme, budou i nadále takové, jaké jsou nebo že nám to alespoň ještě „nějakej ten pátek“ bez hádky vydrží.

Karel Plíhal

Proč se komár tolik mračí,
proč zatíná pěstičky?
Protože ho v břiše tlačí
čtyři krevní destičky.

Paní v parku krmí ptáčky
hřebíčky a napínáčky.
To je dobrota,
ty jsou čerstvé, přímo od Rotta.
Malí ptáčci pilně zobou,
nepohrdnou ani skobou...

Na obloze svítí Luna
na staré i mladé,
a uprostřed slova KUNA
zbylo místo na Dé...

Všude dívek,
jako kvítí...
Půlka z nich jsou
transvestiti.

Proletěl zubr zdí
myslel, že to ubrzdí...

